

Хоръ

Доста, доста, лудо-младо,
Яха коня,
Коня яха, лудо-младо,
Вятъръ гони —
Знойно пладне по беленки!

Доста, доста, лудо-младо,
Моми люби,
Моми люби, лудо-младо,
Време губи —
Тъмни нощи по седежки!

Сладката песенъ оцъ не изпели
И се открехна тихомъ вратата, —
Шарена плоска вниса момата,
За песнопойци въ жадъ прималнели.
Редомъ по редомъ тя ги обхожда,
Съ блага имъ дума плоска подава, —
Дружки съ шеговенъ усмехъ задява,
Предъ момци никомъ очи привожда.

Смяхъ и глъчъ. Съ честити дари
Момъкътъ имъ полъкъ подава. . .
И честитенъе запяватъ
На момата коледари.

Първа зареда

Подравило утромъ, вечеръ не захожда
Ясно слънце, спряно грее та пригаря;
Грижна майка равни двори се разхожда
И на свойго сина тихомъ отговаря: